

I

Daardoor

11

II

Molwerk

21

III

Van onbegonnen werken en sprake geen

45

IV

Landschappen. Seizoenen

51

Aantekeningen

63

*

IK VERMAAK mijn vermogen aan jou
die me redt van de waanzin.

Ik verklaar ding noch gedaante, jota noch job.
Gezien spiegel en luchtkasteel hoe zou ik niet
morrelen aan lotje, ruilen van schedel
en huwen de wind.

*

IK VERTEGENWOORDIG niks dan mijn nipte
aan wisselingen onderhevige aanwezigheid in het dal.

Ik mag graag kijken in de ogen van zuigelingen.
Niemand geneest van zijn moeder.

Ik vertegenwoordig grasspriet-tussen-de-tegels.
Ik vertegenwoordig steen-door-de-ruiten.

Ik vertegenwoordig Wiewatwaar.
Omdat de wereld tot mij spreekt spreek ik,
Vallend Blad, Vogeltje voor de Kat, tot de wereld.

*

JAWEL tot de geroepen
en de fantasiegerechtigden heb ik mij gerekend
en op de podia als de achterneef van de profeet
heb ik gestaan.

Ik was de zaakgelastigde van mijn verlorenheid
en tot poëzie daardoor gekomen.
Ik leed
aan een goudhart en een zwevende ziel.
Met meikoningsliederen bestreed ik mijn kopzeer.
Op 's werelddonkerste zolderkamer
in de slaapstraat van een hardop dromend stadje
las ik
als nooit meer daarna
las ik
zoals droog gras de regen leest
las ik
de bekentenissen en brandbrieven
van de honinghalers en catastrofobes;
liederen van liefde, opstand en wanhoop;
aanmoedigingen, genoegdoeningen, invitaties
en broodnodige
bevestigingen van wat ik altijd al had geweten.

*

VAN VER

en door het oog van de naald – wie niet?

Geen wildere zee dan de mensenzee.

Mijn verhaal is niet uniek: verdwaald geraakt
zo vaak ben ik dat huis en haard
mij wonderlijk zijn geworden.

Ook ik weet dat geen sterveling weet.

In de slijkgreep van het alfabet
en in het zwijgen der dingen geloof ik.

In het aan de basis staande
stomwonder van het cadeau gekregen al
en in het toeval buiten alle intenties,
wensen en werkplannen om,
in het reddende toeval van tijdstip en plaats.

*

ALS HET SCHIP is gezonken, de ratten vertrokken,
(en meemaken meermaals mocht ik dat)
komen de witte schapjeswolken weer zweven in het blauw –

Eerst dorstig op een dodeinend wrakstuk gelegen
ervaart men zijn doodloze moeder,
de wijde, wisselvallige, ongenaakbare zee.

*

(BOVEN MIJ: godenoud,
de zon, de bron, het gratisgoud.)

(Achter mij: de onafzienbare
rij der vaderen – vaganten, klerken, kooplieden,
kaapvaarders, jagers, hunnen, holbewoners –
Ab mijn genesis: een genezing van het beest.)

Ik ook
reisde van A naar B.
Ik ook (In mij: de rietplas,
de eiken, de merel.)
bezeil de Zee der Vele Winden
en zing van jou en wederjou.

En zing van luchtkasteel en duisterdal,
het godmiljaren maal omsnikte niks van al.

*

WIE? Die ruggespraak hield
met de schaduw, schatbewarend als goud
een paar glimpen opgevangen ooit,
niet ontmoedigd door vergeefsheid, kennend
de oude moresleringen, ik kom daarop terug.

Wat? De lichtjes op het water van de havens.
De muziek op zomeravonden uit de cafés.
De wonderlijkheid van
de wereld der tienduizend dingen
zij kan niet vergaan, maar als ze komen
– en ze komen – om te vragen
wat of ik deed hier en ik moet
– en dat moet – eerlijk zijn:
aanmodderen meneer,
ik en al wie ik kende of te kennen meende,
ik kom daarop terug.

Waar? Katverzopen in de zeverregen
zonder deugdelijk kompas, ik kom daarop terug.

*

Ook ik bleef achter om de inkt warm te houden
waarin ik verzuip. Ook ik ging in tot het noir
zoals me gezegd was en wat gebeurde gebeurde,
de god van mijn weleer is mijn god niet meer
maar mijn hart laat ik hopen.

Wat liefde is weet ik niet maar ik hou van je, hou
van je.

*

EN GELOVEN? In het gave gebit,
de angels en de tentakels
van de beesten en beestjes velerlei geloof ik,

in de uitwissing der sporen
en de wenteling van de tekens,

in het luchtkasteel dat het lijf is
en in de mens die de moed heeft.